

Hoe ontstaan Jozef Rulofs schilderijen?

Merkwaardige voorvallen.

Laat ik de feiten noemen zooals ze zijn. Er bestaat ten opzichte van Jozef Rulofs kunst naast liefde en bewondering, critiek, vooroordeel en wanbegrip. Deze konden ontstaan, doordat zijn wijze van schilderen den beschouwer verbindt met het occulte, het bovennatuurlijke, met het leven na den dood. Weest niet bevreesd, ik ga geen tractaatje schrijven, mijn weerzin daartegen is zeker zoo groot als de uwe. Ik wil u slechts een en ander vertellen van de merkwaardige ervaringen, die ik opdeed, toen ik in den loop van luttele jaren p.m. twee honderd en vijftig van die schilderijen zag komen.

Terwijl de een weet te vertellen, dat Jozef Rulof naar een schablonen werkt, en een ander, dat hij den naam en het adres kent van den kladschilder, die de doeken voor hem vult, getuigt Jozef Rulof: „Ik schilder inderdaad niet zelf, dit wordt voor mij gedaan en wel door een astrale persoonlijkheid!” Hij en miljoenen met hem gelooven namelijk, dat de ziel na den stoffelijken dood als een volledige astrale persoonlijkheid voortbestaat, begaafd met alle vermogens, die zij zich tijdens haar leven op aarde eigen maakte. En ook, dat God haar de mogelijkheid schenkt met de op aarde achtergebleven geliefden in contact te treden en dezen te verrijken met haar in de hemelen opgedane kennis — een geloof, dat overigens zoo oud is als de wereld. Alleen op deze kracht nu kon Jozef Rulof als onontwikkeld kind uit den Gelderschen Achterhoek een twintig-

tal boeken schrijven en bijvoorbeeld, na één blik op een zieke, diagnoses stellen, die door specialisten alleen maar bevestigd konden worden. En op deze kracht zag ik hem zijn schilderijen maken, die mij telkens weer frappeerden door de zekerheid, waarmee elk gegeven werd opgezet en uitgewerkt. Geen lijn, geen détail hoefde ooit veranderd te worden, geleid als de penseelen werden door een intellect, dat zijn techniek, zijn mogelijkheden en zijn plan fel-bewust kent, een zekerheid, die volkomen ontbrak als Jozef Rulof tot wanhoop van zijn omgeving zelf een poging deed, met als eenig resultaat, dat zijn costuum even droef beschilderd werd als zijn linnen. . . . Ik heb op één morgen drie, vier astrale schilders door hem zien werken, die ieder duidelijk een eigen temperament, een eigen techniek lieten constateeren. Eenmaal in dien aparten toestand, die door de parapsychologen als „trance” wordt gekenmerkt, is Jozef Rulof tot in iederen vezel schilder, één, die de eischen, welke een zeegezicht den vertolker stelt, even scherp vervult als die, welke een landschap of een stilleven hem oplegt. Om zijn bijzondere mogelijkheden te bewijzen — niet om de taak van een goochelaar over te nemen — demonstreerde het astrale-ik meermalen ook in het publiek zijn kunde, zijn onafhankelijkheid van het stoffelijk bewustzijn. Zoo zag ik met razende snelheid lijnen zetten, zonder dat ik ook maar bij benadering kon zeggen, wat daarvan het resultaat zou zijn, om staande tegenover het definitieve product het hoofd

te buigen voor de rake, veelzeggende voorstelling, die uit de wirwar van lijnen was opgebloeid. Ik was er getuige van, hoe de astrale zeeschilder zijn doek „omgekeerd” schilderde, d.w.z. met de zee boven en de lucht beneden, en ook, hoe hij dit presteerde in een volkomen duister vertrek — een duisternis, die slechts voor ons stoffelijk en dus beperkt begrip bestond en niet voor den hemeling, die het doek met zijn geestelijk licht overstraalde en nu toch werken kon. Maar wat speelde zich nu intusschen af, welk proces voltrok zich?

Het occulte schilderij groeit.

Het medium, dit is de mensch, die als bijv. de Oostersche Ingewijde zijn gevoelsleven geschikt maakte om als instrument voor de astrale wereld te dienen, heeft van zijn Meester vernomen, dat deze wenscht te schilderen. Het legt alle benodigde materialen gereed en wacht af. In den regel weet het niet, wat het onderwerp zal zijn. Ik heb dit bij Jozef Rulof herhaaldelijk kunnen constateeren en ook wel, dat men door hem een geheel ander beeld schilderde, dan men hem tevoren liet zien. Dit doet men om het eigen denken en voelen van het medium uit te schakelen, zoodat de astrale schilder onbelemmerd zijn eigen plannen kan verwezenlijken. Daar de Meester geheel over het lichaam van het medium moet beschikken, staat hij voor de opgave de stoffelijke wetten daarvan geheel te overwinnen. Hij stelt zich rustig op dit raderwerk van spieren, zenuwen en organen in, neemt ze langzaam over en helpt het innerlijke leven van het medium om deze stelsels los te laten. Het instrument komt nu vrij en betreedt de astrale wereld, waar het geleid door andere Meesters eigen belevnissen gaat opdoen, terwijl het intus-

schen door een fluïde-koord met zijn lichaam verbonden blijft want als dit niet het geval zou zijn trad voor zijn stoffelijk organisme de dood in. Om den hartklop en de andere organen normaal te doen functionneeren, helpt het instrument tevens nog door via het fluïde-koord vijf en twintig procent bewustzijn aan den astralen bezitter af te staan. Nu kan deze geheel over het stoflichaam beschikken en zijn kunstwerk voltooien. Het zal zelfs den vreemdeling in dit occulte Jeruzalem duidelijk zijn, dat bovenstaande beschrijving arm en gebrekkig is, want over elk van deze wetten is een boek te schrijven.

Ge kunt nog vragen, waarom schildert die astrale wereld eigenlijk? Zeker niet om er de aardse kunst door te vermeerderen. Het geschiedt in de eerste plaats om het instrument gereed te maken voor de hoogste occulte verschijnselen. Verder om door deze vaak in een uur, anderhalf uur gemaakte schilderijen het bewijs te leveren van het bovennatuurlijke contact. En eindelijk om de aardse gedachten van den beschouwer een hogere vlucht te geven. De schilderijen van Jozef Rulof zijn altijd symbolisch bedoeld. Zuiver aardse motieven als een koe of een zeilschip zult u er tevergeefs zoeken, want de astrale schilder zou er door uit zijn bestaan treden. De beelden spreken een eigen geestelijke taal, zij richten de gedachten op God en Christus en bevorderen den innerlijken opbouw. Niemand eischt overigens van u, dat ge de werken als occulte bewijzen aanvaardt. Zij verdragen het, dat ge hen alleen op de kunstwaarde toetst. Dit deden ook de Amerikaansche experts, toen Jozef Rulof hun tijdens een recent bezoek aan New York zijn daar vervaardigde producten voorlegde. Zij stonden perplex en

Jozef Rulof

roemden de werken als meesters, die ook materieel een hooge waarde vertegenwoordigden. Jozef Rulof vraagt slechts, dat men zijn werk eerlijk en zonder vooroordeel benadert, wat toch wel het minste is, dat een kunstenaar van zijn critici eischen mag, wil het werk in zijn volheid kunnen spreken!

LEO UITTENBOGAARD.

(Wij plaatsten dit artikel gaarne, niet, omdat Jozef Rulof een medium zou zijn, maar omdat zijn hand schilderijen vervaardigt, die, los van elke occulte beschouwing,

onze belangstelling waard zijn. We vreezen, dat in de pers ten aanzien van Rulof het accent te veel verlegd werd naar het occulte. Ons interesseert uitsluitend den schilder. Maar indien deze schilder op een voor onze begrippen wonderlijke wijze zijn werken produceert, dan bestaat er alle aanleiding, deze eens te bezien vanuit des schilders eigen gezichtshoek. Voor ons blijft de schilder Rulof vooraansnog een onopgelost probleem. Dit, ondanks de interpretatie, die Leo Uittenbogaard van zijn scheppingswijze weet te geven. Redactie).